

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/56/2014
Identifikačné číslo spisu:	5110234505
Dátum vydania rozhodnutia:	05.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5110234505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej, členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v právnej veci žalobcu: R. K. D. N. L., s.r.o., v skratke R. AP N. L., s.r.o., so sídlom M. R. H. 26XX, N. L., B.: XX XXX XXX, zastúpeného: SKLEGAL s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 10, Bratislava, IČO: 35 973 161, proti žalovanému: T. A., k. s., správci úpadcu L. D. E. s.r.o., so sídlom M. R. H. XXXX/XX, N. L., B.: XX XXX XXX, o vylúčenie vecí zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11Cbi/14/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. mája 2014, č. k. 14CoKR/10/2013-524, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu z a m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 13. 07. 2012, č. k. 11Cbi/14/2010-448, žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že predmetom žaloby je vylúčenie hnuiteľných vecí zo súpisu podstaty úpadcu vo vedľajšom konkurznom konaní. Dôvodnosť žaloby žalobca odvodzoval od rozhodnutia francúzskeho súdu, ktorým malo byť rozhodnuté o speňažovaní majetku úpadcu v rámci hlavného konkurzného konania. V priebehu konania žalobca doložil zmluvu o prevode k predmetným veciam, o vylúčenie ktorých z majetkovej podstaty ide a ktorou mal nadobudnúť vlastnícke právo k týmto veciam, v súlade s rozhodnutím francúzskeho súdu. Konštatoval, že rozsudkom zo dňa 29. 05. 2009 Obchodný súd v Alencon (Francúzsko) stanovil plán celkového prevodu aktív spoločnosti L. D. E. s.r.o., v rámci reštrukturalizačného konania v prospech spoločnosti D. DU H. DE M. - dátum nadobudnutia účinnosti 01. 06. 2009. Rozhodnutie sa týka všetkých zložiek hmotného a nehmotného majetku patriaceho tejto spoločnosti. Uvedený francúzsky súd rozhodnutím zo dňa 17. 05. 2010 vyslovil súdnu likvidáciu spoločnosti L. D. E., s.r.o. a zároveň ponechal vo funkcii súdnych správcov, aby vykonali všetky úkony potrebné na realizáciu prevodu. Podľa Obchodného vestníka Slovenskej republiky č. 202 B/2010 pôvodná správkyňa úpadcu, C.. K. G., doplnila súpis všeobecnej podstaty o nové

súpisové zložky majetku. Týmto zápisom bol súpis majetku doplnený o všetky hnuiteľné veci s uvedením ich inventúrnych čísel, ktoré sú predmetom tohto konania. Dňa 19. 01. 2011 bola uzatvorená Dohoda o prevode hnuiteľného hmotného majetku, a to medzi predávajúcim L. D. E., s.r.o. a kupujúcim K. D. E., s.r.o. Predmetom týchto dohôd bol všetok majetok, ktorý je predmetom žaloby, a ktorý je v týchto dohodách označený uvedením jeho inventúrneho čísla zhodného s číslami, ktoré sú uvedené v petite žaloby. K vecnej legitimácii žalobcu v konaní uviedol, že žalobca môže byť v konaní o vylúčenie vecí zo súpisu úspešný len vtedy, ak preukáže, že mu patrí také subjektívne právo, ktoré vylučuje zapísanie majetku do súpisu, od ktorého žalobca môže odvodzovať svoj nárok na vylúčenie predmetných vecí zo súpisu podstaty. Ak samotný žalobca tvrdil, že nie je vlastníkom časti majetku, ktorého vylúčenia zo súpisu sa domáhal, tak súd prvého stupňa konštatoval v tejto časti nedôvodnosť žaloby. V prípade týchto vecí by sa vylúčenia (oprávnené) mohla domáhať leasingová spoločnosť, ktorá má byť podľa tvrdenia žalobcu vlastníkom časti týchto vecí, resp. tretia osoba, v prospech ktorej dlžník predmetné hnuiteľné veci previedol. Vo vzťahu k ostatným položkám majetku úpadcu, spísaného žalovaným, sa žalobca domáhal vylúčenia s odkazom na rozhodnutie francúzskeho súdu a na skutočnosť, že sa stal vlastníkom týchto hnuiteľných vecí, resp. nehmotného majetku, na základe prevodných zmlúv (z 19. 01. 2011). Keďže žalovaný sa v prvostupňovom konaní bránil tým, že samotné rozhodnutie francúzskeho súdu neznamená vznik takého práva na strane žalobcu, ktoré by bránilo zapísaniu tohto majetku do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, vo väzbe na tvrdenie žalovaného o absolútnej neplatnosti zmlúv o prevode majetku do vlastníctva žalobcu, sa súd prvého stupňa zaoberal otázkou platnosti uzatvorených zmlúv a v tejto súvislosti tiež otázkou vzťahu hlavného a vedľajšieho konkurzného konania v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní (ďalej len „Nariadenie“). Pritom konštatoval, že ak bolo začaté vedľajšie konkurzné konanie, tak priame právomoci správcu v hlavnom konkurznom konaní už ďalej nezasahujú na územie štátu, kde bolo vedľajšie konkurzné konanie začaté. Pri výkone svojich právomocí je správca vo vedľajšom konkurznom konaní obmedzený len na ten majetok, ktorý je možné považovať za majetok dlžníka, ktorý sa nachádza na území daného štátu, teda majetok, ktorý sa v dobe začatia vedľajšieho konkurzného konania nachádzal v štáte tohto vedľajšieho konkurzného konania. V dôsledku toho je v okamihu začatia vedľajšieho konkurzného konania všetok majetok, ktorý sa na území tohto štátu nachádza, vyňatý z podstaty patriacej k hlavnému konkurznému konaniu a podlieha ďalej výlučne režimu vedľajšieho konkurzného konania. Z jednotlivých zmlúv, ktoré upravujú prevod tohto majetku, aj zo všetkých ďalších vykonaných dôkazov vyplýva, že majetok, ktorý je predmetom vylučovacej žaloby, sa počas celej doby tak hlavného konania ako aj po začatí vedľajšieho konkurzného konania, nachádzal na území Slovenskej republiky. Je teda zrejmé, že tento majetok spadá pod výlučnú právomoc vedľajšieho konkurzného konania a v ňom ustanoveného správcu. Pôvodná správkyňa podstaty preto postupovala správne, ak ten majetok, ktorý sa nachádzal na území Slovenskej republiky, zapísala do podstaty úpadcu vo vedľajšom konkurznom konaní. Po začatí vedľajšieho konkurzného konania s majetkom, ktorý sa nachádzal na území Slovenskej republiky, bol oprávnený disponovať výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní, a to podľa predpisov slovenského právneho poriadku, teda podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). V zmysle ust. § 76 ods. 1 ZKR po zápise majetku do súpisu iná osoba ako správca nesmie majetok previesť, prenajať, zriadiť na ňom právo k cudzej veci, alebo inak zmenšiť jeho hodnotu. Tieto právne účinky sa týkajú tak majetku úpadcu ako aj majetku tretích osôb bez ohľadu na to, či bol majetok do súpisu zapísaný oprávnené alebo neoprávnené. Po tom, čo správkyňa vo vedľajšom konkurznom konaní spísala predmetný majetok, ktorý je predmetom tohto konania, vo forme doplnenia súpisu všeobecnej podstaty, bol výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní oprávnený s týmto majetkom nakladať a iná osoba odlišná od správcu vo vedľajšom konkurznom konaní, nesmela tento majetok prevádzať. K zverejneniu doplnenia súpisu majetku v Obchodnom vestníku došlo ku dňu jeho vydania dňa 20. 10. 2010. Po tomto dátume tak výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní bol oprávnený uskutočniť právny úkon, ktorým došlo k zmene vlastníckeho práva ohľadom zapísaného majetku. Napriek tomuto zákonnému zákazu došlo ku dňu 19. 01. 2011 k podpisu zmlúv, ktoré sú uvedené vyššie, na základe ktorých mal byť tento majetok prevedený do vlastníctva žalobcu. Dohody, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva, sú pre rozpor s uvedeným zákonným zákazom absolútne neplatnými právnymi úkonmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených dohôd sa tak žalobca nestal vlastníkom týchto vecí, ktorých vylúčenie z podstaty žiada. Pôvodné rozhodnutie francúzskeho súdu určilo len spôsob, akým sa má majetok úpadcu prevádzať a v prospech

koho má byť prevedený. Oprávnenie nadobudnúť majetok podľa rozhodnutia francúzskeho súdu nepredstavuje žiadne majetkové právo vo forme subjektívneho práva, ktoré by odôvodňovalo vylúčenie majetku zo súpisu podstaty.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. 05. 2014, sp. zn. 14CoKR/10/2013, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a proti tomuto rozsudku pripustil dovolanie.

V odôvodnení rozhodnutia sa s poukazom na ust. § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd dospel k rovnakým záverom ako súd prvého stupňa, že relevantným bolo vyhlásenie vedľajšieho konkurzného konania úpadcu, ktorá skutočnosť mala zásadný vplyv na žalobcom tvrdené právo na excindačnú žalobu. Podľa názoru odvolacieho súdu oprávnenie v rámci speňaženia v predchádzajúcom reštrukturalizačnom konaní úpadcu nebolo možné v konečnom dôsledku vyhodnotiť ako lepšie, silnejšie právo žalobcu oproti vlastníckemu právu k predmetným veciam svedčiacemu úpadcovi ku dňu podania žaloby i ku dňu rozhodovania súdom prvého stupňa v danej veci. Z čl. 16 ods. 1 a čl. 25 ods. 1 Nariadenia nepochybne vyplýva, že rozhodnutia francúzskeho súdu sa bez ďalšieho uznávajú aj na území Slovenskej republiky ako členského štátu Európskej únie, čo správne konštatoval súd prvého stupňa v rozsudku. Zdôraznil, že išlo o rozhodnutie vydané v hlavnom konkurznom konaní, pred začatím vedľajšieho konkurzného konania, preto súd prvého stupňa, ktorý rozhodoval už v situácii prebiehajúceho vedľajšieho konkurzného konania, správne konštatoval, že dotknuté rozhodnutie francúzskeho súdu je na území Slovenskej republiky priamo vykonateľné a uznané a je potrebné ho aplikovať. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom okresného súdu, že k veciam na území Slovenskej republiky v podmienkach vedľajšieho konkurzného konania mal prevodné zmluvy (o prevode vlastníctva) so žalobcom uzatvárať žalovaný, teda správca ustanovený vo vedľajšom konkurznom konaní, a nie správcovia ustanovení francúzskym súdom pre účely hlavného konkurzného konania. Rozhodným bol moment vyhlásenia vedľajšieho konkurzného konania a jeho suspenzívny účinok na hlavné konkurzné konanie. Rovnako súhlasil s aplikáciou a interpretáciou čl. 18 ods. 1 a 3 Nariadenia súdom prvého stupňa pri posudzovaní práva správcu (správcov) ustanovených v hlavnom konkurznom konaní pri uzatváraní prevodných zmlúv v dobe po vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania. V tomto štádiu oboch prebiehajúcich konkurzných konaní ku dňu 19. 01. 2011 nepochybne bolo potrebné na právne posúdenie prevodných zmlúv aplikovať slovenský právny poriadok, keďže vyhlásením vedľajšieho konkurzného konania sa predmetný majetok úpadcu, nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky, dostal do sféry vplyvu právneho poriadku tohto členského štátu a konania správcu ustanoveného vo vedľajšom konkurznom konaní. Z čl. 28 Nariadenia vyplýva, že ak v tomto Nariadení nie je stanovené inak, vedľajší konkurz sa riadi právom členského štátu, na ktorom území sa vedľajšie konanie začne. Ak teda v rámci vedľajšieho konkurzného konania správca zistil, že predmetný majetok patril úpadcovi (§ 67 ods. 1 písm. a/ ZKR), v danom prípade, že je stále vo vlastníctve úpadcu, čo nepoprel ani žalobca v odvolaní, tak z hľadiska právnej úpravy ZKR (§ 76 ods. 1 ZKR) bol opodstatnený zápis dotknutého majetku správcom do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, s prihliadnutím i na povinnosť správcu vo vedľajšom konkurznom konaní v zmysle § 86 ods. 1 ZKR. K tvrdeniu žalobcu o existenciu práva vylučujúceho zápis predmetných vecí do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní prevodnými zmluvami z 19. 01. 2011, odvolací súd poukázal na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa, a to v závere o absolútnej neplatnosti týchto zmlúv (§ 39 Občianskeho zákonníka) pre rozpor s právnym poriadkom Slovenskej republiky (§ 76 ods. 1 ZKR). Z hľadiska predmetných účinkov vyhláseného vedľajšieho konkurzného konania na majetok úpadcu na území Slovenskej republiky podľa Nariadenia bolo dôvodné, ak súd prvého stupňa vychádzal z právneho poriadku Slovenskej republiky a pri ustálení, že vlastníctvo predmetných vecí svedčí i ku dňu rozhodovania v danej veci úpadcovi, bolo dôvodné, že žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na preukázanie aktívnej legitímácie v spore, v rovine nepreukázania takého práva (oproti zistenému vlastníckemu právu úpadcu), ktoré vylučuje zápis predmetných vecí do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní.

Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí pripustil podľa § 238 ods. 3 O. s. p. podať dovolanie s odôvodnením, že toto rozhodnutie považuje po právnej stránke za rozhodnutie zásadného

významu v celom jeho obsahu, a to i v spojení s prvostupňovým rozsudkom, s ktorým tvorí potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu celok (§219 ods. 1, 2 OSP). Zásadný význam tohto rozhodnutia tkvie v právnom posúdení okolností daného incidenčného sporu v podmienkach konkurencie hlavného konkurzného konania vyhláseného vo Francúzsku a vedľajšieho konkurzného konania vyhláseného v Slovenskej republike, ak totožné (hnuteľné) veci, nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky, tvorili predmet rozhodnutí a opatrení o aktívach úpadcu v hlavnom konkurznom konaní podľa Nariadenia a francúzskeho právneho poriadku apo vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania boli (opätovne) zapísané správcom vedľajšieho konkurzného konania do konkurznej podstaty úpadcu podľa Nariadenia a slovenského právneho poriadku. Išlo konkrétne o situáciu, kedy rovnaký hnuteľný majetok úpadcu bol predmetom schváleného plánu celkového prevodu aktív úpadcu francúzskym obchodným súdom, za konštatovania, že aktíva v rámci reštrukturalizácie sa budú považovať za predané, avšak so stanovením, že prevod vlastníctva aktív sa vykoná v deň uzavretia zmlúv o prevode a s určením, že kúpno-predajné zmluvy musia byť podpísané do 4mesiacov od dátumu rozsudku (z 29. 05. 2009), pričom k podpísaniu zmlúv o prevode predmetného majetku úpadcu, vylúčenia ktorého zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní sa žalobca domáha, došlo až v dobe po vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania a zápise týchto vecí do súpisu majetku správcom, ktorý však prevodné zmluvy nepodpísal, keďže so žalobcom ich uzavreli správcovia ustanovení v hlavnom konkurznom konaní (19. 01. 2011). Uvedené bolo z hľadiska právneho posúdenia relevantné pre zodpovedanie otázky aktívnej legitímácie žalobcu - či mu v podmienkach vyhláseného vedľajšieho konkurzného konania svedčí subjektívne právo vylučujúce zápis predmetných vecí do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní v zmysle úpravy ZKR. Odvolací súd uviedol, že Bez dovŕšenia plánu celkového prevodu aktív podľa rozhodnutia francúzskeho obchodného súdu (platnými) prevodnými zmluvami žalobca v danom incidenčnom konaní nepreukázal (svoje subjektívne) právo vylučujúce predmetné veci zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, ak proti nemu stojí vlastnícke právo úpadcu k veciam na území Slovenskej republiky v režime právneho posúdenia podľa slovenského právneho poriadku (lex fori). Ide aj o premietnutie účelu vedľajšieho konkurzného konania, ktorým je lepšia ochrana (menších) veriteľov, pre ktorých by mohlo byť značne problematické uplatňovať svoje pohľadávky v štáte hlavného konkurzného konania. Pokiaľ ide o práva žalobcu k predmetným aktívam, za ktoré mal už zaplatiť cenu stanovenú v reštrukturalizačnom konaní podľa plánu celkového prevodu aktív v zmysle rozhodnutia francúzskeho obchodného súdu, tie by predmetným rozhodnutím o zamietnutí jeho vylučovacej žaloby dotknuté byť v konečnom dôsledku nemali, za vychádzania z princípu spolupráce správcov v hlavnom a vedľajšom konkurznom konaní a ponímania hlavného konkurzného konania a vedľajšieho konkurzného konania pri základnom účele týchto cezhraničných insolvenčných konaní ako jedného celku, ktorým je zabezpečenie kolektívneho uspokojenia pohľadávok veriteľov, pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu. Záverom odvolací súd uviedol, že problematika cezhraničných konkurzov v judikatúre súdov Slovenskej republiky nie je zatiaľ frekventovaná, o to viac je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné, aby i do budúca pri postupoch správcov v cezhraničných (hlavných a vedľajších) konkurzných konaniach mal i Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vytvorenú možnosť svojím rozhodnutím nastoliť právnu istotu pri riešení obdobných vecí.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku. Konštatoval, že judikatúra výslovne pripúšťa ako dôvod vylúčenia vecí zo súpisu aj právo žalobcu k majetku aj iné než vlastnícke právo, pričom poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/91/2004, v zmysle ktorého právnym dôvodom nároku na vylúčenie vecí môže byť u žalobcu jeho vlastníctvo, spoluvlastníctvo, ako aj držba vecí a tento dôvod musí existovať v čase uplatňovania nároku. Uviedol, že v tomto prípade, takmer jeden rok pred začatím vedľajšieho konkurzného konania už došlo k speňaženiu majetku úpadcu v prospech žalobcu. Toto speňaženie majetku predstavuje definitívnu a nemennú právnu skutočnosť podľa francúzskeho práva. Rozhodnutím francúzskeho súdu boli uvedené hnuteľné veci speňažené a odovzdané do držby žalobcu už rok pred vyhlásením vedľajšieho konkurzného konania na Slovensku. Žalobca sa v tom čase nestal iba detentorom týchto vecí, ale jeho oprávnenie nakladať s nimi ako so svojimi vlastnými je založené na všeobecne záväznej právnej skutočnosti - rozhodnutí

francúzskeho súdu. Tieto hnutelné veci od 01. 06. 2009 už nepatria úpadcovi a podľa § 67 ods. 1 písm. a/ ZKR nepodliehajú konkurzu. Právny názor, uvedený v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/91/2004, v zmysle ktorého sa nemožno úspešne domáhať vylúčenia vecí, ktorá aj po vyhlásení konkurzu zostáva vo vlastníctve úpadcu, nemožno interpretovať ako absolútne nadradenie vlastníckeho práva nad právom držby počas konkurzu, lebo takáto interpretácia by bola v rozpore s formálnou logikou, keďže súd v predchádzajúcej vete pripúšťa aj držbu ako dôvod vylúčenia vecí zo súpisu. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa ako aj súd odvolací si právnu normu - ust. § 67 ods. 1 ZKR, nesprávne vyložil, resp. ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Speňaženie hnutelných vecí sa uskutočnilo rozhodnutím francúzskeho súdu s účinkom k 01. 06. 2009. Aktíva úpadcu boli predané žalobcovi podľa čl. L631-22 prvá veta francúzskeho Obchodného zákonníka, formou prevodu časti podniku úpadcu. Hlavnou úlohou správcu konkurznej podstaty je speňaženie majetku úpadcu. Pokiaľ bol tento majetok už raz speňažený, nie je prípustné, aby bol speňažený opätovne aj vo vedľajšom konkurznom konaní. Skoršie speňaženie majetku v hlavnom konkurznom konaní vylučuje jeho zapísanie do súpisu majetku vo vedľajšom konkurznom konaní za účelom jeho opätovného speňaženia.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Plne sa stotožnil s rozsudkami súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu. Bol toho názoru, že predmetné prevodné zmluvy sú v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, pretože neboli uzatvorené oprávnenou osobou. Ďalej uviedol, že momentom začatia vedľajšieho konania je všetok majetok úpadcu vyňatý z podstaty prislúchajúcej k hlavnému konaniu a podlieha výlučne režimu vedľajšieho konania, a teda akýkoľvek majetok úpadcu počnúc dňom 28. 05. 2010 podlieha výlučne vedľajšiemu konkurznému konaniu a realizácia rozhodnutia francúzskeho súdu zo dňa 29. 05. 2009 je bez konania správcu ustanoveného vo vedľajšom konaní nemožná, pretože by bola v rozpore s právnymi účinkami vedľajšieho konania ako aj s rozhodným právom, teda v tomto prípade slovenským právnym poriadkom. Keďže vyhlásením vedľajšieho konkurzného konania došlo k obmedzeniu oprávnení správcu hlavného konania a hnutelný majetok podlieha režimu vedľajšieho konania, oprávnenie s ním nakladať má výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní. Zmluva bola uzatvorená v rozpore s čl. 18 Nariadenia a taktiež v rozpore s ust. § 44 ods. 1 ZKR. Žalobca na základe uvedeného nenadobudol vlastnícke právo k predmetnému hnutelnému majetku a nie je ani aktívne legitimovaný na podanie žaloby o jeho vylúčenie zo súpisu majetku. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade síce v hlavnom konkurznom konaní bolo rozhodnuté, akým spôsobom sa bude nakladať s majetkom, ktorý sa nachádza aj na území SR, avšak účinky tohto hlavného konkurzného konania boli suspendované okamihom začatia vedľajšieho konkurzného konania na území SR. Od tohto okamihu tak oprávnenie nakladať s majetkom, ktorý podlieha vedľajšiemu konkurznému konaniu, prechádza výlučne na správcu v tomto vedľajšom konkurznom konaní. Z vykonaného dokazovania bezpochyby vyplýva, že hnutelný majetok spadá pod výlučnú právomoc vedľajšieho konkurzného konania. Oprávnenie nadobudnúť majetok podľa rozhodnutia francúzskeho súdu nepredstavuje žiadne majetkové právo vo forme subjektívneho práva, ktoré by odôvodňovalo vylúčenie majetku zo súpisu podstaty. Na základe uvedeného mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v konaní a rovnako nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby.

Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O. s. p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, nakoľko odvolací súd pripustil vo veci dovolanie (§ 238 ods. 3 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v zmysle dôvodov, týkajúcich sa otázky zásadného právneho významu, uvedených v dovolaní, preskúmal aj konanie, ktoré tomuto predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1, § 237 O. s. p. a nasl.). Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým bol

potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je dovolanie proti nemu prípustné, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.) tak, ako je to v danom prípade.

Rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t. j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam spravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená, alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Takto vymedzenej právnej otázky musí zodpovedať aj dovolací dôvod, uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Z uvedeného vyplýva, že je potrebné sa zaoberať dovolaním len z hľadiska vymedzeného dovolacieho dôvodu odvolacím súdom.

Odvolací súd v rámci potvrdzujúceho výroku pripustil dovolanie, a to na otázku riešenú v predmetnom súdnom konaní, ktorá sa týkala posúdenia okolností daného incidenčného sporu v podmienkach konkurencie hlavného konkurzného konania vyhláseného vo Francúzsku a vedľajšieho konkurzného konania vyhláseného v Slovenskej republike, ak totožné (hnuteľné) veci, nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky, tvorili predmet rozhodnutí a opatrení o aktívach úpadcu v hlavnom konkurznom konaní podľa Nariadenia a francúzskeho právneho poriadku a po vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania boli (opätovne) zapísané správcom vedľajšieho konkurzného konania do konkurznej podstaty úpadcu podľa Nariadenia a slovenského právneho poriadku. V danom prípade rovnaký hnuteľný majetok úpadcu bol predmetom schváleného plánu celkového prevodu aktív úpadcu francúzskym obchodným súdom, za konštatovania, že aktíva v rámci reštrukturalizácie sa budú považovať za predané, avšak so stanovením, že prevod vlastníctva aktív sa vykoná v deň uzavretia zmlúv o prevode a s určením, že kúpno-predajné zmluvy musia byť podpísané do 4mesiacov od dátumu rozsudku (z 29. 05. 2009), pričom k podpísaniu zmlúv o prevode predmetného majetku úpadcu, vylúčenia ktorého zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní sa žalobca domáha, došlo až v dobe po vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania a zápise týchto vecí do súpisu majetku správcom, ktorý však prevodné zmluvy nepodpísal, keďže so žalobcom ich uzavreli správcovia ustanovení v hlavnom konkurznom konaní (19. 01. 2011). Právnu otázkou je aktívna legitimácia žalobcu - či mu v podmienkach vyhláseného vedľajšieho konkurzného konania svedčí subjektívne právo vylučujúce zápis predmetných vecí do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní v zmysle úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Odvolací súd uviedol, že bez dovŕšenia plánu celkového prevodu aktív podľa rozhodnutia francúzskeho obchodného súdu (platnými) prevodnými zmluvami žalobca v danom incidenčnom konaní nepreukázal (svoje subjektívne) právo vylučujúce predmetné veci zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, ak proti nemu stojí vlastnícke právo úpadcu k veciam na území Slovenskej republiky v režime právneho posúdenia podľa slovenského právneho poriadku (lex fori). Pokiaľ ide o práva žalobcu k predmetným aktívam, za ktoré mal už zaplatiť cenu stanovenú v reštrukturalizačnom konaní podľa plánu celkového prevodu aktív v zmysle rozhodnutia francúzskeho obchodného súdu, tie by predmetným rozhodnutím o zamietnutí jeho vylučovacej žaloby dotknuté byť v konečnom dôsledku nemali, za vychádzania z princípu spolupráce správcov v hlavnom a vedľajšom konkurznom konaní a ponímania hlavného konkurzného konania a vedľajšieho konkurzného konania pri základnom účele týchto cezhraničných insolvenčných konaní ako jedného celku, ktorým je zabezpečenie kolektívneho uspokojenia pohľadávok veriteľov, pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu. Dovolací súd má zhodne s odvolacím súdom za to, že problematika cezhraničných konkurzov v judikatúre súdov Slovenskej republiky nie je zatiaľ frekventovaná, a preto je potrebné, aby i do budúcnosti pri postupoch správcov v cezhraničných (hlavných a vedľajších) konkurzných konaniach mali súdy možnosť na základe vyriešenia predmetnej právnej otázky (vzťahu hlavného a vedľajšieho konkurzného konania) riešiť obdobne totožné veci týkajúce sa cezhraničných konkurzov (v rámci realizácie princípu právnej istoty).

Súd prvého stupňa v predmetnej veci v odôvodnení rozsudku č. k. 11Cbi/14/2010-448 zo dňa 13. 7. 2012, ktorým žalobu zamietol, vyslovil k predmetnej právnej otázke názor, že ak bolo začaté vedľajšie

konkurzné konanie, tak priame právomoci správcu v hlavnom konkurznom konaní už ďalej nezasahujú na územie štátu, kde bolo vedľajšie konkurzné konanie začaté. Pri výkone svojich právomocí je správca vo vedľajšom konkurznom konaní obmedzený len na ten majetok, ktorý je možné považovať za majetok dlžníka, ktorý sa nachádza na území daného štátu, teda majetok, ktorý sa v dobe začatia vedľajšieho konkurzného konania nachádzal v štáte tohto vedľajšieho konkurzného konania. V dôsledku toho je v okamihu začatia vedľajšieho konkurzného konania všetok majetok, ktorý sa na území tohto štátu nachádza, vyňatý z podstaty patriacej k hlavnému konkurznému konaniu a podlieha ďalej výlučne režimu vedľajšieho konkurzného konania. Z jednotlivých zmlúv, ktoré upravujú prevod tohto majetku, aj zo všetkých ďalších vykonaných dôkazov vyplýva, že majetok, ktorý je predmetom vylučovacej žaloby, sa počas celej doby tak hlavného konania ako aj po začatí vedľajšieho konkurzného konania, nachádzal na území Slovenskej republiky. Je teda zrejmé, že tento majetok spadá pod výlučnú právomoc vedľajšieho konkurzného konania a v ňom ustanoveného správcu. Pôvodná správkyňa podstaty preto postupovala správne, ak ten majetok, ktorý sa nachádzal na území Slovenskej republiky, zapísala do podstaty úpadcu vo vedľajšom konkurznom konaní. Po začatí vedľajšieho konkurzného konania s majetkom, ktorý sa nachádzal na území Slovenskej republiky, bol oprávnený disponovať výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní, a to podľa predpisov slovenského právneho poriadku, teda podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). V zmysle ust. § 76 ods. 1 ZKR po zápise majetku do súpisu iná osoba ako správca nesmie majetok previesť, prenajať, zriadiť na ňom právo k cudzej veci, alebo inak zmenšiť jeho hodnotu. Tieto právne účinky sa týkajú tak majetku úpadcu ako aj majetku tretích osôb bez ohľadu na to, či bol majetok do súpisu zapísaný oprávnene alebo neoprávnene. Po tom, čo správkyňa vo vedľajšom konkurznom konaní spísala predmetný majetok, ktorý je predmetom tohto konania, vo forme doplnenia súpisu všeobecnej podstaty, bol výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní oprávnený s týmto majetkom nakladať a iná osoba odlišná od správcu vo vedľajšom konkurznom konaní, nesmela tento majetok prevádzať. K zverejneniu doplnenia súpisu majetku v Obchodnom vestníku došlo ku dňu jeho vydania dňa 20. 10. 2010. Po tomto dátume tak výlučne správca vo vedľajšom konkurznom konaní bol oprávnený uskutočniť právny úkon, ktorým došlo k zmene vlastníckeho práva ohľadom zapísaného majetku. Napriek tomuto zákonnému zákazu došlo ku dňu 19. 01. 2011 k podpisu zmlúv o prevode hnuteľného majetku úpadcu, na základe ktorých mal byť tento majetok prevedený do vlastníctva žalobcu. Dohody, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva, sú pre rozpor s uvedeným zákonným zákazom absolútne neplatnými právnymi úkonmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených dohôd sa tak žalobca nestal vlastníkom týchto vecí, ktorých vylúčenie z podstaty žiada. Pôvodné rozhodnutie francúzskeho súdu určilo len spôsob, akým sa má majetok úpadcu prevádzať a v prospech koho má byť prevedený. Oprávnenie nadobudnúť majetok podľa rozhodnutia francúzskeho súdu nepredstavuje žiadne majetkové právo vo forme subjektívneho práva, ktoré by odôvodňovalo vylúčenie majetku zo súpisu podstaty.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 14CoKR/10/25013-524 z 22. 5. 2014, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vyslovil k predmetnej právnej otázke názor, že bez dovŕšenia plánu celkového prevodu aktív podľa rozhodnutia francúzskeho obchodného súdu (platnými) prevodnými zmluvami žalobca v danom incidenčnom konaní nepreukázal (svoje subjektívne) právo vylučujúce predmetné veci zo súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní, ak proti nemu stojí vlastnícke právo úpadcu k veciam na území Slovenskej republiky v režime právneho posúdenia podľa slovenského právneho poriadku (lex fori). S poukazom na judikaturu Súdneho dvora vo veci sp. zn. C-341/04 odvolací súd uviedol, že čl. 3 Nariadenia č. 1346/2000 (ďalej len Nariadenie) stanovuje dva typy konkurzných konaní. Konkurzné konanie začaté podľa ods. 1 tohto článku príslušným súdom členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka, pomenované ako „hlavné konanie“, má univerzálne účinky, keďže sa uplatní na majetok dlžníka nachádzajúci sa v ktoromkoľvek členskom štáte, kde je Nariadenie uplatniteľné. Ak príslušný súd členského štátu, kde má dlžník podnik, môže podľa ods. 2 uvedeného článku začať neskôr konanie, toto konanie pomenované ako „vedľajšie konanie“, má účinky, ktoré sa obmedzujú na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto štátu. Z čl. 16 ods. 1 a čl. 25 ods. 1 Nariadenia vyplýva, že rozhodnutia francúzskeho súdu sa bez ďalšieho uznávajú aj na území Slovenskej republiky ako členského štátu Európskej únie, čo správne konštatovali okresný súd v prvostupňovom rozsudku. K tomu odvolací súd len zdôrazňuje, že išlo o rozhodnutie vydané v hlavnom konkurznom konaní, pred začatím (vyhlásením) vedľajšieho konkurzného konania, preto

okresný súd, ktorý rozhodoval už v situácii prebiehajúceho vedľajšieho konkurzného konania, správne konštatoval, že dotknuté rozhodnutie francúzskeho súdu je na území Slovenskej republiky priamo vykonateľné a uznané a je potrebné ho aplikovať, avšak otázkou len zostáva, kto na území Slovenskej republiky toto rozhodnutie bude realizovať. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu, že k veciam na území Slovenskej republiky v podmienkach vedľajšieho konkurzného konania mal prevodné zmluvy (o prevode vlastníctva) so žalobcom uzatvárať žalovaný, teda správca ustanovený vo vedľajšom konkurznom konaní, a nie správcovia ustanovení francúzskym súdom pre účely hlavného konkurzného konania. Rozhodným bol moment vyhlásenia vedľajšieho konkurzného konania a jeho suspenzívny účinok na hlavné konkurzné konanie. Vedľajšie konkurzné konanie sa riadi právom štátu, na ktorého území sa začne (čl. 4 ods. 1 Nariadenia). Účinky takéhoto konania sú obmedzené na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto členského štátu (čl. 3 ods. 2, čl. 27 Nariadenia). Odvolací súd súhlasil i s aplikáciou a interpretáciou čl. 18 ods. 1, 3 Nariadenia okresným súdom pri posudzovaní práva správcu (správcov) ustanovených v hlavnom konkurznom konaní pri uzatváraní prevodných zmlúv v dobe po vyhlásení vedľajšieho konkurzného konania. V tomto štádiu oboch prebiehajúcich konkurzných konaní ku dňu 19. 01. 2011 nepochybne bolo potrebné na právne posúdenie prevodných zmlúv aplikovať slovenský právny poriadok, keďže vyhlásením vedľajšieho konkurzného konania sa predmetný majetok úpadcu, nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky, dostal do sféry vplyvu právneho poriadku tohto členského štátu a konania správcu ustanoveného vo vedľajšom konkurznom konaní. Z čl. 28 Nariadenia vyplýva, že ak v tomto Nariadení nie je stanovené inak, vedľajší konkurz sa riadi právom členského štátu, na ktorom území sa vedľajšie konanie začne. Ak teda v rámci vedľajšieho konkurzného konania správca zistil, že predmetný majetok patril úpadcovi (§ 67 ods. 1 písm. a) ZKR), v danom prípade, že je stále vo vlastníctve úpadcu, čo nepoprel ani žalobca v odvolaní, tak z hľadiska právnej úpravy ZKR (§ 76 ods. 1 ŽKR) bol opodstatnený zápis dotknutého majetku správcom do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní. S prihliadnutím i na povinnosť správcu vo vedľajšom konkurznom konaní v zmysle § 86 ods. 1 ZKR. Odvolací súd považoval zmluvy o prevode hnutelných vecí zo dňa 19. 1. 2011 za absolútne neplatné pre rozpor s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Z hľadiska predmetných účinkov vyhláseného vedľajšieho konkurzného konania na majetok úpadcu na území Slovenskej republiky podľa Nariadenia bolo dôvodné, ak okresný súd vychádzal z právneho poriadku Slovenskej republiky a pri ustálení, že vlastníctvo predmetných vecí svedčí i ku dňu rozhodovania v danej veci úpadcovi, bolo dôvodné, že žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na preukázanie aktívnej legitímácie v spore, v rovine nepreukázania takého práva (oproti zistenému vlastníckemu právu úpadcu), ktoré vylučuje zápis predmetných vecí do súpisu vo vedľajšom konkurznom konaní. Postup stanovený francúzskym súdom na prevod aktív úpadcu nebol zavŕšený prevodom vlastníctva aktív uzavretím platných zmlúv o prevode podľa práva Slovenskej republiky, prednostne aplikovateľného na tento majetok z dôvodu existencie vedľajšieho konkurzného konania. V štádiu po začatí (vyhlásení) vedľajšieho konkurzného konania nebol daný dôvod pre aplikáciu francúzskeho právneho poriadku na zodpovedanie otázky vlastníckeho práva k predmetnému majetku. Univerzálnosť konkurzného konania zabezpečuje Nariadenie tým, že s výnimkou taxatívne vymenovaných prípadov sa účinky hlavného konkurzného konania riadia právom štátu, na území ktorého sa konkurzné konanie začne. Rovnako to však platí i pre vedľajšie konkurzné konanie. Čl. 4 Nariadenia určuje, že právom štátu, v ktorom sa začalo konkurzné konanie, sa riadia podmienky začatia konania, vedenia konania a skončenia konania, pričom bod 2 písm. a) až m) príkladmo stanovuje prípady, ktoré sa spravujú týmto právom. Z uvedeného výpočtu vyplýva, že právom štátu je potrebné rozumieť len konkurzné právo, aj keď neplatnosť a odporovateľnosť právnych úkonov upravuje aj príslušné hmotné právo. Prevodné účinky zmlúv uzavretých ohľadom majetku, na ktorý sa vzťahuje vedľajšie konkurzné konanie, okresný súd dôvodne posudzoval podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Odvolací súd pritom nepochybnil tvrdenie žalobcu, že na opatrenia nariadené (reštrukturalizačným) plánom záchrany stanoveným francúzskym súdom, je potrebné prihliadať z procesno-právneho i hmotno-právneho hľadiska, pričom v podmienkach hlavného konkurzného konania sú relevantné účinky, ktoré plánu záchrany pripisuje francúzska právna úprava, avšak v danom prípade bolo potrebné vychádzať z konkrétnej situácie už vyhláseného vedľajšieho konkurzného konania a situácie : zápisu hnutelného majetku vo vlastníctve úpadcu žalovaným do súpisu majetku pri aplikácii právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa Článku 4 ods. 1 Nariadenia rady (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní (ďalej len Nariadenie), ak v tomto nariadení nie je stanovené inak, konkurzné konania a ich účinky sa riadia právom členského štátu, na území ktorého sa toto konanie začne; tento štát sa ďalej označuje ako štát, v ktorom sa konanie začne.

Podľa Článku 3 ods. 1 Nariadenia - právomoc na začatie konkurzných konaní majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka.

Podľa Článku 3 odseku 2 Nariadenia - ak sa centrum hlavných záujmov dlžníka nachádza na území niektorého členského štátu, súdy iného členského štátu majú právomoc začať konkurzné konanie proti tomuto dlžníkovi len vtedy, ak má na území tohto iného členského štátu nejaký podnik. Účinky takéhoto konania sú obmedzené na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto členského štátu.

Podľa Článku 3 odseku 3 Nariadenia - ak bolo začaté konkurzné konanie podľa odseku 1, akékoľvek konanie začaté neskôr podľa odseku 2 bude vedľajším konaním. Takéto vedľajšie konania musia byť likvidačnými konaniami.

Podľa Článku 16 ods. 1 Nariadenia - každé súdne rozhodnutie o začatí konkurzného a vynesené súdom členského štátu, ktorý má právomoc podľa Článku 3, sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne.

Podľa Článku 17 ods. 1 Nariadenia - súdne rozhodnutie o začatí konania uvedeného v Článku 3 ods. 1 má bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek rovnaké účinky v akomkoľvek inom členskom štáte, ako podľa práva štátu, v ktorom sa konanie začne, ak toto nariadenie nestanovuje inak, a pokiaľ sa v tomto inom členskom štáte nezačne konanie uvedené v Článku 3 ods. 2.

Podľa Článku 17 odseku 2 Nariadenia - účinky konania uvedeného v Článku 3 ods. 2 sa v ostatných členských štátoch nesmú napádať. Akékoľvek obmedzenie práv veriteľov najmä pozastavenie alebo vyrovnanie, má účinky na majetok umiestnený na území iného členského štátu len u veriteľov, ktorí na to dajú súhlas.

Podľa Článku 18 ods. 1 Nariadenia - likvidátor vymenovaný súdom, ktorý má právomoc podľa Článku 3 ods. 1, môže v inom členskom štáte vykonávať všetky právomoci, ktoré mu prináležia zo zákona štátu, v ktorom sa konanie začne, pokiaľ v tomto inom členskom štáte nebolo začaté žiadne iné konkurzné konanie, ani nebolo prijaté žiadne ochranné opatrenie, ktorého účelom je takémuto konaniu predísť, po podaní žiadosti o začatie takéhoto konania v tomto štáte. Likvidátor môže predovšetkým premiestniť majetok dlžníka z územia členského štátu, v ktorom sa nachádza za podmienok uvedených v Článku 5 a 7.

Podľa Článku 18 ods. 3 Nariadenia - pri výkone svojich právomocí likvidátor dodržiava zákony členského štátu, na území ktorého mieni konať, najmä vzhľadom na postupy na speňaženie majetku.

Podľa Článku 25 ods. 1 Nariadenia - súdne rozhodnutia vynesené súdom, ktorého rozhodnutie o začatí konania sa uznáva v súlade s Článkom 16 a ktoré sa týkajú priebehu a uzavretia konkurzného konania a súdom schválených vyrovnaní, sa budú taktiež uznávať bez ďalších formalít.

Podľa Článku 27 Nariadenia - ak súd členského štátu začne konanie uvedené v Článku 3 ods. 1, ktoré sa uznáva v inom členskom štáte (hlavné konanie), potom súd s právomocou podľa Článku 3 ods. 2 v inom členskom štáte môže začať vedľajšie konkurzné konanie bez toho, aby sa v tomto inom štáte zistovala platobná neschopnosť dlžníka. Takéto vedľajšie konanie musí byť jedným z konaní uvedených v prílohe B. Jeho účinky sa obmedzujú na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto iného členského štátu.

Podľa Článku 28 Nariadenia - ak v tomto nariadení nie je stanovené inak, vedľajšie konanie sa riadi

právom členského štátu, na ktorého území sa vedľajšie konanie začne.

Podľa §-u 76 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ZKR) - súpis majetku podstat je listina oprávňujúca správcu speňažiť spísaný majetok, súpis vyhotovuje správca podľa zoznamu majetku predloženého úpadcom, informácií od úpadcu a iných osôb, ako aj vlastných zistení a šetrení. Len, čo je majetok zapísaný do súpisu, iná osoba ako správca, nesmie majetok previesť, dlhodobo prenajať, zriadiť na ňom právo k cudzej veci alebo inak zmenšiť jeho hodnotu alebo likviditu.

Podľa §-u 78 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, v znení účinnom do 31.12.2011, do súpisu správca zapisuje aj majetok, ktorého zahrnutie do všeobecnej podstaty alebo oddelenej podstaty je sporné. Ak je sporné, či majetok patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie majetku do súpisu. Pri spornom zápise správca v súpise poznamená dôvody sporného zápisu a uvedie osobu, v ktorej prospech pochybnosti sporného zápisu svedčia.

Dovolací súd s poukazom na vyššie citované ustanovenia Nariadenia a Zákona o konkurze a reštrukturalizácii uvádza, že v predmetnej veci tak súd prvého stupňa ako aj odvolací súd nastolenú právnu otázku správne právne posúdil, správne uvedené ustanovenia aplikoval a vyložil.

Je nepochybné, že rozsudok Obchodného súdu v Alecone (Francúzsko) zo dňa 29. 5. 2009, ktorý stanovil plán celkového prevodu aktív (hmotných aj nehmotných) spoločnosti L. D. E. s.r.o., v rámci reštrukturalizačného konania v prospech spoločnosti D. DV VAL DE M. sa bez ďalšieho v zmysle vyššie uvedených článkov Nariadenia uznáva na území Slovenskej republiky (odmietnutie účinkov by bolo možné len podľa čl. 26 Nariadenia- výhrada verejného poriadku) . Dňom začatia vedľajšieho konkurzného konania súdom v Slovenskej republike (v danom prípade dňa 28. 5. 2010), ktoré rozhodnutie sa uznáva rovnako bez ďalšieho aj na území Francúzska, však majetok úpadcu nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky , spadá pod režim vedľajšieho konkurzného konania a spravuje sa právnym poriadkom Slovenskej republiky (čl. 27 a 28 Nariadenia). Oprávnenie nakladať s týmto majetkom prechádza zo správcu v hlavnom konkurznom konaní na správcu vo vedľajšom konkurznom konaní. Správca vo vedľajšom konkurznom konaní je povinný v zmysle § 76 ods. 1 ZKR majetok úpadcu nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky (aj sporný) zapísať do súpisu konkurznej podstaty. Sporný majetok musí vedľajší správca bezodkladne vylúčiť z tohto súpisu v zmysle § 76 ods. 4 ZKR na základe rozhodnutia súdu o vylúčení tohto majetku zo súpisu majetku úpadcu. Pokiaľ sa rozhodnutie konkurzného súdu v hlavnom konkurznom konaní vedenom na území iného členského štátu týkajúce sa aktív úpadcu nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky, kde je vedené vedľajšie konkurzné konanie úpadcu , nezrealizuje do vyhlásenia vedľajšieho konkurzného konania na území Slovenskej republiky, aktíva úpadcu nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky spadajú do konkurznej podstaty úpadcu vedenej vo vedľajšom konkurznom konaní a je možné s nimi odo dňa začatia vedľajšieho konkurzného konania platne nakladať podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (pri dodržaní povinnosti uvedenej v čl. 31 ods.2 Nariadenia vzájomnej spolupráce správcov hlavného konkurzu a vedľajšieho konkurzu). Účinky vedľajšieho konkurzu nezrušujú účinky hlavného konkurzu, ale ich po dobu trvania vedľajšieho konkurzu suspendujú a prekrývajú, a to v miere v akej to pripúšťa Nariadenie. Právomoci správcu v hlavnom konkurznom konaní na území štátu , v ktorom bolo zahájené vedľajšie konkurzné konanie , nezanikajú, ale správca v hlavnom konkurznom konaní ich vykonáva len potiaľ, pokiaľ nekolidujú s právomocou správcu ustanoveného vo vedľajšom konkurznom konaní počas trvania vedľajšieho konkurzného konania. Čl. 17 ods. 2 Nariadenia potvrdzuje obmedzenie účinkov hlavného konkurzného konania a ich prekrytie s účinkami vedľajšieho konkurzného konania. Tieto účinky tak majú teritoriálnu prednosť. Správca v hlavnom konkurznom konaní ne stráca vplyv na podstatu, ktorá bola zaradená do vedľajšieho konkurzného konania, ale svoje právomoci vykonáva prostredníctvom právomocí poskytnutých v súlade s čl. 31 až 37 Nariadenia hlavného konkurzného konania . Cieľom obmedzenia správcu v hlavnom konkurznom konaní podľa č. 17 ods. 2 Nariadenia je vyhnúť sa situáciám, aby tá istá podstata sa stala predmetom právomoci dvoch rôznych správcov a aby sa zabezpečila ochrana veriteľov v členských štátoch , v ktorých bolo začaté vedľajšie konkurzné konanie. Akonáhle bolo začaté vedľajšie konkurzné konanie, priame právomoci správcu v hlavnom

konkurznom konaní nezasahujú na území členského štátu , kde bolo zahájené vedľajšie konkurzné konanie. Právomoci správcu vo vedľajšom konkurznom konaní sú obmedzené výlučne na majetok, ktorý sa v čase začatia vedľajšieho konkurzného konania nachádza na území štátu , v ktorom bolo začaté vedľajšie konkurzné konanie. Takýto majetok úpadcu je v okamihu začatia vedľajšieho konkurzného konania vyňatý z podstaty hlavného konkurzného konania a podlieha výlučne režimu vedľajšieho konkurzného konania. Prevod vecí patriacich do podstaty vo vedľajšom konkurznom konaní, musí byť realizovaný v súlade s právnym poriadkom štátu, kde sa vedie vedľajšie konkurzné konanie.

Vzhľadom na uvedené dôvody, dovolací súd postupoval podľa § 243b ods. 1 O. s. p., podľa ktorého dovolací súd dovolanie zamietne, ak nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle ust. § 243i ods. 2, § 243c v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.